

Talaiots. Maria Antònia Salvà

Hi ha un/ ra/có/ de/ la/ ma/ri/na 8a
que/ té/ mon/ cor/ en/cativat: 8b
ullastres vells i soledat 8b
i cards ressecs d'aguda espina.8a

Entre els ullastres centenaris
qualque bordall de magraner
bada soliu en l'arrecer (vigila solitari resguardat)
ses flors roents com encantaris.

Per l'enderroc d'una paret,
talment armats que fessin guarda,
aguaiten punxes de donarda (atzavara)
que mai doblega vent ni set.

I uns talaiots allà escampats
en llur decrepita ruïna,
pel sec terror de la marina
semblen ossams mal soterrats.

La ment es perd dins la foscor.
Qui mai dirà com fou la vida
d'aquella gènera extingida
pel temps remot de l'antigor?

Un negre corb que l'aire bat
al talaiot son vol atura;
d'un alt cairell de roca dura
un mot d'enigma s'ha esbombat.

Misteriós, l'aucell en dol
ha dit un mot d'estrany llenguatge;
i fuig el corb. I aquell paratge
roman més mut i més tot sol.